

θυμίαμα

θυμίαμα κ. **θυμιάμα**, **το**, ουσ. [<αρχ. θυμίαμα], το θυμίαμα·

- δε δίνει του αγίου του θυμίαμα ή δε δίνει ούτε στον αγίο του θυμίαμα, είναι πολύ τσιγκούνης, πολύ φιλάργυρος: «πήγε να ζητήσει δανεικά απ' τον τάδε, αλλά δεν ήξερε πως αυτός δε δίνει στον αγίο θυμίαμα». Συνών. δε δίνει ούτε την αμαρτία του / δε δίνει του αγγέλου του νερό ή δε δίνει ούτε στον αγγελό του νερό / δε δίνει του αγίου του νερό ή δε δίνει ούτε στον αγίο του νερό·

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας